



Mirko Jekić (Evo Sam)

05.10.1980. Na ovaj dan sam rođen, svetu rekoh - Evo Sam. Nekom bi drago, a nekog i zeznuh ispadanjem sa druge strane, zbunjene behu babice. Odmah su me uhvatile za nogu, ali nisu me umočili u vodu besmrtnosti držeći me za petu, kao neke, nisam ni upao u bure sa čarobnim napitkom i poprimio njegov oblik, već su me odmah upoznali sa mojih horoskopskim znakom, to proprativši sa - ohohohoooo, 3,3 kg. Ubrzo zatim me ubaciše u običnu vodu, i otkriše da se dobro u njoj snalazim, kao - ima tamo neki horoskopski podznak, rekoše da sam vodi dolijao.

Doktor koji me je izvukao beše sedobrad i neveseo u mrmljanju kako je na svet došao još jedan smarač - čovek, ne obazirući se na to što sam ja o njemu mislio isto što i on o meni. Naravno, nisam se bunio, jer oko njega bejah zadovoljan anđelicama, koje su sve do jedne bile lepe, i imale po dve, kasnije ću dokazati, vrlo zanimljive grudne izbočine, koje nisu samo pokretne mlekare.

Od prvog dana su me neki mazili, neki pazili, a neki, boga mi, zvali i Đorđe. Kako svuda postoje bar dve struje, postojala je i ona druga, koja me nije zvala Đorđem, ali na nju sam se retko kada obazirao, ipak sam više voleo pomenuto ime, Nedorđeovi otpadaše kao opiljci pri struganju nekad finije, nekad grublje turpije... a i ne zovem se Lorimer.

Poklonjen život me je začudio, pa sam mu vraćao, i dan danas mu vraćam, mnogim čudesima. Iz prve ruke nije bio siv, i Bajaga i Žika se zajebuniše, već me je nekako obavio golden brown bojom, napred golden, a pozadi brown, tada još nije bilo Pampersa, pa sam odmah zavoleo bend The Strangers. Kasnije sam imao primese lepih i ružnih boja, koje kada se pomešaju daju jednu jedinu, boju života, kojom i dana danas plivam onim poznatim - ko tebe poljupcem, ti njega i drugim obrazom...

Još uvek mi nije jasno što su pre par godina u našoj zemlji napravili onoliku žurku sa sve suzavcima i provalom u skupštinu za moj rođendan... ne mogu istorijske ličnosti ni sve znati, zar ne?

Eto, toliko o mojoj skraćenoj biografiji, za one koje je interesovala...

Aaaaa, o Mirku? On piše, a ko još neafirmisana škrabala danas čita. Možda sutra, prekosutra,... Mirko kada vidi dobru žensku poludi! Toliko se naloži, da obleće oko nje kao mačka oko džigerice, posmatrajući šta voli, beležeći, upijajući kao što sunder Bob upija lov na meduze. Kada skupi dovoljno informacija o njoj, pretvori se u to što ona voli, pažljivo uradi sve da bi je namamio kod njega kući, nekako je omami, napije, veže, a onda, kada dođe sebi... počne da joj čita svoju poeziju!

I ovako većina čitalaca prosečnog pisca danas upita: „Izvini, a šta ja imam od toga što te čitam“?

*

Na dlanu svitac je najlepší poklon koji sam dobila od dečaka koji nije više sa nama

Ne želim verovati da je sve prvo što se tiče ljubavi i jedino
Kao ni što svitac ne može biti jedino svetlo u mraku.

Neke su se crne misli nadvile nad putem kojim gazimo
I tvoje oči... su dva svica
I nisu na dlanovima
Već u užarenim kuglama nekih buđenja
Koja su zaspala gubitkom
Da ponovni dobitak budu.

Oduvek si volela više poklone koji su spakovani u ofucane ambalaže
Govoreći – takvi te ne mogu razočarati
Dok sam ja
Opet
Poklanjao sve bez ambalaže
Na golo
Kako si prvu noć koju vodismo ljubav i plakala.

Dečak
Kog si zavolela u meni
Više nije sa nama
Umro sam već toliko puta
Da mi ova smrt ne znači ništa.

Podsećam te na njega
Znam
A i drugačiji sam
Znam
I... znam.

Pokušavaš pružiti ruku isčupanu u laktu
Dok mi u šaci ostaje samo šaka
Šinama koje su promrzlo iskrivljene na ovom minusu
Sve se čini da se tela skupljaju.

Zato sam te i skupio tako emotivno skrhanu
Rasparčanu
I sastavio te na dlanovima
Da osvetlim ti put
A ti nisi verovala da možeš nekom biti svitac
Jer dlan nije tvoj.

Do dlana je
Tek sada si sigurna.

I čitam u mraku
Ono što sam mrakom u svetlu ispisao
I zubi su mi u tvom vratu
Iz kog izvire krv
Naših otkucaja
Pogodio sam aortu.

Kad srce krvari
To je ljubav.

E takvu pesmu!

*

Ispovest

Grešila sam
oče
nagonila sam nekog na blud
srce mu zavela
poljuljala carstva nečijeg mira
večno gazila
pregažena bila
iskaljala čisto
popila svu krv
prežderala se
pa povratila
zatim posrkala i povratila u sebe
opet i opet
perverzo sam se cerila
više puta sekla
jednom merila
otadžbinu veličala
mržnjom se širila
kako vetar duva
niz njega pirila
opisivala bojeve
megdane
ispraćala mesecom u očima noći
dočekivala dane
lirikom se epila
epikom lirila
na muzici se zlatila
volela i patila
ljubila
zašla u sve pore
lepe snove
noćne more
išla po ivici
ivičila po idenju
svašta uradila
licmerno davala nadu
podsticala veru
držala motivacione govore
lagala
krala
svakom se dala
gradila kule i gradove
provlačili su me više nego kreditnu karticu

po džepovima
srcima
dušama
mnogima sam kao knedla ostala u gušama
krvotokom sam plovila
šarmantno lovila
dok nisam ulovila sve što sam mogla
i preko
nezasita sam
rekao bi neko
nastavljala sam da lovim ono što uloviti nisam mogla
pevaju me ljudi
piju uz mene
vesele se
seku vene
tuku se
šijem bes
protkam se u ježenje kože
o bože
lepa sam
u ljubavi slepa
sama sam sebi spremila za prekrivanje les
a kada sam raspoložena zovem i na ples.

Pesma sam
oče
hit
Grešila sam
oče
grešila...

*

Plavi bluz

Par zvezda je palo
plešući nemirnim plamenom
zabodenim u rukave tvoje bluze
pod kapuljaču
među nogama neparno propuštenih želja
vlažeći krake
trljajući ih jedne o druge.

Ne znam zašto mi je u glavi plavo
dok tonem
valjda
tešim se
od neba
kojim neke bajke same sebe pišu
a neke se isto tako brišu
slovima mog neimena.

Kao da imam točak kome ne znam funkciju
pa ga ugradim u sebe da bude nepokretan...
...ukras si mi na zidu
žicama gitare
koja znam da je u tuđim rukama već prelepo svirala
ali kod mene...
raštimano to sve...
bacaka se
vrišti
trza
gubi zenice očiju u beonjačama
jezika koji halapljivo liže
usta
iz kojih
preliva.

Znaš...
nije dovoljna samo jedna hrabrost
da bi dve
pesmom
ušetale
a pesma naša nije jednina.

Kao da se neko ili nešto sručilo na moj svet
skinuvši crvene skalpove svih kuća
da bi ih izmešalo

šibicareći
pa su pomenuti spadali
ili bili tesni...
nesnađeno nenađeni.
Ovde je?
A ovde?
Ne, ipak... ne.

Pomislio sam da je bolje da si me do temelja srušila
ne bi bilo ovog obostranog osećaja nelagodnosti
naprotiv.

Pusti
pusti su zidovi srušeni
pretvoreni u materijal od kog su svi skrojeni
u čijem prevlačenju pragovima nema razlika.

A mi
nismo svi.

Čula si za boju vatre?
I ako nisi
isto je da li si se ogrnula u boju plavu
ili crnu
znam da crvena postoji.

Iz vremena dok sam se još mogao promeniti
urezan sam kao stihovi u svež beton
rođen u tebi go
bos
i treperav
toliko...
da si me obukla
odsekla mi noge
i fiksirala me u kalup svih kalupa po tebi krojen
iako nisi znala šta
kako
i koga krojiš.

Nisam taj koji ti kosu želi ukrotiti
jer to
pripitomljeno
ne bi bila žena koju volim.

Samoća je pogrešna dijagnoza
a lek za nju isti takav tretman
kada je u pitanju usamljenost.

Neke bajke same sebe pišu
a neke se isto tako brišu.
U ovoj... toliko je toga...
...tvoga.

Usne su ti krdo divljih konja
u stampedu.

Jahaču oblaka prašine
koja se za tobom diže
nastavi da sviraš
dodirni me
priđi bliže.

Sviraj.

*

Eho života bez sna

Ležimo u krevetu
Svako okrenut na svoju stranu
Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

Četiri je sata
Mrak kako u nama
Tako i napolju.
Za sat vremena krećem na posao
Radim prvu
Ti smenu drugu
Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

Kada se budem vratio
Ti ćeš otići
Nećemo se sresti.
Ručak će biti u frižideru
Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

Postavljam jedan tanjir
Jednu kašiku
Viljušku
Jedan nož.
Jedna je stolica za stolom
Druga nam ne treba
Davno smo je izbacili iz kuhinje
A sa njom i još mnogo toga što smo prećutali
Za stolicu smo se bar dogovorili.

Kada se budeš vratila kući sudovi će biti oprani
Obrisani
I uredno složeni
A ja ću se praviti da spavam
Kao i uvek
Kao i uvek

Kao i uvek
kao i uvek.

Kupatilo će biti oribano
Dlaka neće biti na sapunu
Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

Dok se tuširaš
Ježim se zamišljajući slivanje uspomena tvojim telom
Koje spiraju još jedan naš šugav dan.

Dolaziš u krevet
Na svoje mesto
Paziš da me ne dodirneš hladnim nogama
Hladnoćom čiju toplinu sam nekad toliko voleo.

Sobom se širi miris voćkaste kupke koju volim
Znaš to.

Pamtiš neke stvari vezane za mene
Ali ne zato što želiš
Već zato što su se davno urezale
Za dana dok ti je još bilo stalo
Stalo
Sve je stalo
Sve je stalo.

Ne hrčem
Ako se slučajno i desi
Sam se trgnem i okrenem na stranu
Znam da ti smeta.

Igram svoju rolu dobro
Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

Sutra opet radim prvu
Ti smenu drugu.

Prevrćem se celu noć
Zarobljen košmarom

U kom smo oboje
Isti dan slobodni.

Kao i uvek
Uvek
Zauvek
Zauvek
Za u vek
Za u vek
Vjekova
Bračno
Amin.

Kao i uvek
Kao i uvek
Kao i uvek
kao i uvek.

*

Suvo

Upoznali smo se u poslovnem svetu
i već prvi dan mi je
za kancelarijskim stolom
još se sastanak i nije završio
u toku kog smo razmenili par pogleda
tutnula u ruke svoje uslove
uredno ispisane na A4 formatu
po stavkama
od 1 do 12.

1. Treba mi muškarac petkom
od 17:20h do 19:05h
toliko slobodnog vremena bi odvojila za njega.
Radim do 17h, dok izađem treba mi 5 minuta
i za već narednih petnaest mogu biti ispred mog stana
gde ćeš me čekati.
Ne podnosim kašnjenje
ako zakasniš i sekund
vidimo se sledećeg petka
NA VREME!

2. Viđaćemo se samo u mom stanu
jer... pusti ti to
danas su nesigurna vremena
još treba neko da postavi kamere u nepoznatom mi stanu
da me snimi u ekstazi
pa da me posle ucenjuje
tim videom
otkiravajući svetu kako „i ona ima emocije“.

3. Pošto bi imali nešto manje od dva sata nedeljeno
trebali bi ih dobro organizovati
a ja mnogo volim rutinu
bez iznenađenja
tako bi vreme od 17:20 do 17:35
iskoristili za ljubljenje
koje smatram vrlo važnim
i to po sledećem rasporedu:
ljubićeš mi vrat od 17:20 do 17:25
sisaćeš mi donju usnu
koja mi je G tačka lica
od 17:25 do 17:34
gde bih ostavila odstupanje +-1 minut

ako se zanesem
taj poslednji minut bih ti dala slobodu za biranje mesta poljubaca
mada često više menjala za pomenuto mi prvu G tačku.

4. Nikad, ali nikad
ne kopaj svojim jezikom
tražeći moj
prilikom ljubljenja
što bi rezultiralo našim momentalnim rakidom.

5. Svlačenje mi je slatka predigra
tako da bih mu poklonila sledećih deset minuta
minimum
znači od 17:35 do 17:45 me svlačiš uvek različito
budi kreativan
i ovde bih napravila odstupanje
+-1 minut
ako se zanesem
ili ne zanesem.

6. Prsti. Odmah mi reci
da li imaš vešte prste
i da li znaš sa njima šta da radiš i gde?
Ako ne znaš
bolje odmah da se razilazimo.
Masaža donjih usana
i "okućnice"
od 17:45 do 17:55.

7. Jezik.
Ako ti nije nemiran
i spretan
bolje svako da ode na svoju stranu
jer danas je život... jedan...
(kao da ih je pre bilo više)...
Lizanje od 17:55 do... prvog orgazma.
Pošto mi malo više treba
u zavisnosti od dana
i stresa na poslu
vreme od 17:55 do između 18:15 i 18:16
ostavićemo klizno
+- taj minut
jer mi je najvažniji taj prvi orgazam
da bude
bez tvog penisa
razlog neću navoditi

svako tvoje pitanje o njemu ću iskulirati
ne trudi se
džaba je.

8. Prva pauza od naše veze
od 18:16 do 18:29.

Za vreme pauze svako ima određene ruke da radi šta želi
tu su TV, računar, muzika
(koju nikako ne smeš puštati van pauza naše veze
jer mi odvlači pažnju
i ne mogu se uz nju
maksimalno
skoncentrisati na svoj užitak)
pijenje soka, pića
ili samo bezciljno izležavanje.

9. Spoj.

18:29 do 18:34.

Uputstvo:

Penis pre ulaza protrljati o usmine
i ako osetiš potrebnu vlažnost
ubaciti ga
a ako ne
pokušaj da se pomenuta postigne
i ovde budi kreativan
prirodnim putem
jer sam na lubrikante alergična.

Kondom obavezan.

Ako pukne, puko si i ti!

Ne interesuju me uverenja o negativnosti na sve polne bolesti

jer je sve danas moguće

a trudnoća bi za mene bila kraj kako mog života

tako i tvog

jer u abortus kao opciju ne verujem.

Ako imaš problem sa ovim

bolje odmah beži.

Ako voliš decu

takođe.

Ako me ne ovlažiš

u ovih pet minuta

koliko bi trebao i trajati spoj naših polnih organa

uvek imamo sledeći petak za njega

ili onaj posle sledećeg

ili... neki od narednih.

Drugi orgazam mi nije toliko bitan

ipak je to samo pet minuta.

Tvoj orgazam mi nikad nije bitan
ni prvi, ni drugi, niti bilo koji po redu.

10. Druga pauza od naše veze

18:34 do 18:45.

Isto je iskoristiti kao i prvu.

11. Preostalo vreme

18:45 do 19:05

se možemo praviti

kako smo normalni par

pa možemo večerati

pričati

prošetati

praviti se da planiramo nešto na duže staze.

12. U 19:05 se rastajemo

jer mi treba 25 minuta da stignem do teretane

u kojoj mi od 19:30 počinje pilates

koji mi smanjuje stres.

PS:

Šta ćeš raditi do sledećeg termina naše veze nije me briga

ako to budeš radio bez drugih žena

jer si moj.

Ne zovi me, ne piši mi poruke, ne kucaj mi mail-ove, ne pokušavaj da me vidiš, ni slučajno.

Ne masturbiraj na porniće, gadim ih se, nikako na druge žene

ako želiš da masturbiraš, daću ti neke svoje slike, pa masturbiraj na njih.

Što se tiče muške populacije, ne interesuje me imaš li prijatelje,

sve dok se njihov termin ne poklopi sa našim.

U donjem delu papira:

Datum, dve rublike za potpise, i jedno kratko "Uživaj" sa pečatom čiji logo se nalazi i na njenom prstenu.

*

Prosi-DBA

Tražila je pesmu
Njenu
Za nju
Zbog nje
Rečima:
“Znaš,
Sada sam u tom nekom periodu
Gde treba neko da me razloži
I vidi moju dubinu
U plićaku
Po kom već dugo gazim
A da ni svesna nisam
Ono, nemoj misliti da...
... to što misliš
Nije to
Varaš se.
Moj ćale je bio pesnik
I u vreme dok je muvao moju kevu
Napisao joj je samo jednu pesmu
Ono, koliko je lepa
Spakovavši u nju
I kako su se sreli
Kako ju je jurio
A ona ga uporno odbijala
Kako mu je bilo teško zbog toga
Kako ga je gazila, a on bio frajer
Zaslужivši da ga više ne gazi.
Danas su muškarci pičke
Ne možeš više ni jednog očepiti ko čovek
Pardon – žena
A da ti ne vrati.
Nema džentlmena
I nema iskrenih
Sve neke...
Već sam rekla?
Nije na odmet ponoviti – pičke!
Evo
Pre neki dan
Mi jedan
Koji sebe naziva pesnikom
Reče da sam lepa
A ja... sad da li sam ja tu kriva
Jebem li ga

Mu odgovorih – pa šta?
I on... rekao – pa ništa
I otišao
Zamisli
Iz čista mira!
Nema onog ubeđivanja...
Ostani, znam da stvarno ne misliš ono što kažeš i uradiš, pa žena si!
Ili, još gore, ima preterivanja
Kao ja sam zalazak sunca
Hlad oblaka po velikoj žezi
Da mi rastom u oblake sve pantalone omale
I kao bermude mi dođu
Pa kako da ne kažem na to “ožeži”
I navozam ga kao majmuna
Kad štanca emocije
Koje čak i nisu emocije
Već copy/paste
Nešto što mu je možda negde prošlo
Već hiljadu puta videne
Za đonove
Nas, malo bistrijih, koje se ne ložimo lako
Stene smo, suhi klimakterični kamen, Crnogorski krš.
Hoću da JA budem u pesmi
Od početka do kraja
Hoću da bude moja
Za mene
Zbog mene
Bez suvišnih sranja
I bespotrebnih poređenja
Koja, iskreno, i ne razumem.
Malo sam ti prećutala da sam pala
Pa mi treba dizanje
Ali u suštini
To je to
Treba mi pesnik iskren
Neporračunat
Malo opičen
Poseban
I lud...
...Za mnom.
Koji će mi kurac neko lud za ženama
Ja nisam “ženama”, već žena
Prava
Koja Pravog muškarca treba, da to P bude veliko kao Pič... život! Pride, da je pesnik!
Da nam se ludila slože
Kako bih rekla

Da bude iz mog špila karta
Po mogućstvu džoker, da menja baš svaku kartu.
Malo kenjam
Ono, pesničke slobode
Ali suština je tu
Strela Robin Huda koja je precepila već odapetu, Vilhelm Telovu, u centru.
I, naravno, da bude samo moj
Jer jedno svačije je u našoj sprezi Muza-Pesnik dovoljno
A to sam ja
On treba biti usmeren i posvećen
I ovako smo mi žene rasplinute na više strana
Uvek
Jer tragamo za ljubalju
A ljubav... je za nas sve
Teška je... rudnička je uloga naša.
I da to bude ostvaren muškarac
A ne neki labilan
Da mi kuka i motika
Usred svog brodoloma
Da ima čvrst stav
I bar još nešto da ima čvrsto
Ako do toga dođemo
Sve je moguće kod nas ljubitelja iskrenog stiha.
Ti labilni su kilavi i mlohavi... kao... neke... ne znam da li sam rekla već
Patetične pičke?
Možda sam spomenula
Evo, i obnovila
Jer najvažnije se uvek ponovi
Više puta.
Žena bi pesmom trebala da se oseća ženstveno!
Pesma treba da je pogodi tako... da joj gaće odmah spadnu.
Zamisli, jednom mi jedan pesnik reče, da naučem gaće tri broja veće, jer će mi tako spasti i bez
njegove pesme, zašto da troši stihove na mene, pa je još zapevao i onu:
“Jer umesto poetskih visina
Izlazi iz mene samo tuga i gorčina
I misao što se reći ne sme
Ko te kara, nek ti piše pesme”.
To je trebalo biti duhovito?
Dobro, možda jeste malo.
Nisam ti prećutala apsolutno ništa
Osim svega iskrenog
Što se tebe i ne tiče
Jer tu smo zbog poezije
Zar ne?
Ajde sad
Kad si čuo moju potražnju

Marš u svoj ćošak
Na hladan beton
Olovku i papir u ruke
I piši...
I... možda... pesmu da mi napišeš i pošalješ pravim pismom
to mi je nekako baš romantično
kao... pivski stomak”.

Zatražila mu je pesmu
Njenu
Za nju
Zbog nje
A da i nije znala kako se pesma ne traži.
Pesma sama nađe
Nju
Ako je za nju
Zbog nje
Ako je uopšte i nađe.
Sve ostalo su promašaji
Pri pucanju u mrak
Koji niti je njen
Niti za nju
A pogotovo ne zbog nje
.
Imala je dva prezimena.
.

*

Najbolji izlazak do tada

Mesecima već kucaju na internetu, gde su se i našli. Nedeljama razmenjuju poruke telefonom, a danima se čuju i gledaju preko skajpa i vibera. Sutra su se dogovorili i videti. Ceo dan su i kuckali i pričali, ne mogu jedno bez drugo, ne mogu zaspati, telefoni su im na punjačima, a oni na telefonima, tj. glasovima sa druge strane. Osvanuli su takvi, zajedno sa novim jutrom. Još par sati do viđenja, ne prekidaju vezu, pričaju, napraviće doček njihovog susreta zajedno. Nepresušan je izvor tema o kojima mogu. Produbiće ih uživo, biće... kao što nikada nije bilo. Još sat vremena, autobus, gužva, slušaju se, lakše je probijati se kroz ovaj pakao kada imaš za koga, konstatuju...

Blizu su, praktično osećaju kucanje srca druge strane, još koji minut, još uvek su na vezi, nisu je prekidali od sinoć. Ovo su bubnjevi, ovo su munje, gromovi,... srca divljaju!

„Vidim te“!

-Ne, ja tebe vidim!

„Zdravo ja sam“...

-Zdravo, a ja...

Nakon bojažljivo pruženih ruku, usledila je neprijatna tišina...

Sedeli su u kafiću, jedno preko puta drugog, sa pogledima koji su bežali, bez namere se jure ili hvataju. Naručili su piće, i vreme je prolazilo u znojavoj tišini.

-Izvini, moram do vc-a.

Ustao je i odšetao, a ona ga je ispratila pogledom za sebe promrmljavši kako je i zgodan i sladak. Ušao je u vc, i izvadio... telefon. Okrenuo je njen broj:

-Ćao, ja sam. Slatka si...

„Baš sam to i ja tebi htela reći“...

Nastavili su da pričaju, ona sa stolice iz kafića, on iz vc-a, i bio je to najbolji izlazak do tada, kako njoj, tako i njemu...

*

Le plu

Opet prokleta kiša! Pun mi je više kurac. Mrzim kišobrane, onaj osećaj kada kiši, i sebe koji sa mokrim kišobranom ulazim u autobus, bilo gde, a onda počinjem da kapljem ljudima u krilo, na noge, po glavama,... Ovo je već treći dan da sam mokar jer mrzim kišobrane. Čekam autobus na stanici čiju su pečurku isčupali pre neki dan. Mrzim autobuske stanice, mrzim i autobuse, a naročito, od danas, i pečurke. Pored mene staje jedna nasmejana devojka, podjednako pokisla kao i ja. Pogledala me je, i njen teleći osmeh se raširio.

Mrzim teleće osmehe. Šta se keziš koji kurac, pitao sam se u sebi, mrzim kada se neko kezi bez razloga.

Pozdravila me je i pružila mi ruku.

Mrzim kada mi neko nepoznat pruža ruku, a još više kada mu je stisak kao njen, ljigav, sluzav, mlitav, mlohav, kao da sam puža golaća stavio u šaku, razbalavila se, a još je i mokra.

„Volim kišu“.

Ja je mrzim.

„Pa kad si glup. Mrziš li to što si glup“?

Mrzim!

„A to što si lep, mrziš li to“?

Mrzim kada mi neko kaže da sam lep.

„I, šta ćeš sada, ja ti, evo, kažem da si lep“?

Pogledao sam je i okrenuo glavu pošto je autobus pristizao, pa otrčao sa prvih vrata na poslednja, ne bih li je sigurno izbegao tokom puta. Ušao sam u autobus, ali eto i nje za mnom.

„Mrziš da trčiš za autobusima i ženama, je l' da“?

Ništa joj nisam odgovorio, a ona se namestila pored mene. Pošto smo stajali, i ja se držao za šipku, ona se uhvatila za istu, tako da je svojom šakom dodirivala moju.

„Mrziš kada ti dodiruju šaku ovako u autobusu“?

Više je nisam konstatovao, sve do trenutka kada je autobus prikočio, i ona praktično legla na mene.

„Verovatno i ovo mrziš“?

Nekako, ona... mi se od tada učinila vrlo lepom. Kako sam ovo pomislio, prešao sam pogledom preko svih namrštenih i izgubljenih lica u autobusu. Napolju je bio siv dan da sivilji ne može biti, a ja mrzim sive dane.

„Sivo, a? Mrtvilo lica“?

Pogledao sam je, i odjednom joj se lice izobličilo, ali se brzo vratila u mod osmeha. Procedila je kroz zube:

„Kontrola“.

Mrzim kontrole, a u tom trenutku sam zamrzeo i sebe jer sam se zagledao u ovu devojku, tako da nisam ni obraćao pažnju na kontrolu koja je ušla u autobus. U džepu sam imao bus plus karticu dopunjenu poslednji put pre tri godine sa 200 dinara, otkucanu od tada samo jednom, i to kada sam ne znam ni sam kako skinuo sa nje tadašnju vrednost jedne vožnje petljajući se oko validatora. I da sam hteo pohrliti da otkucam kartu, u prečniku od par metara oko validatora su se već tiskali skoro svi putnici. Tražiti su mesto pod validatorom, e sunce kakvu si zamenu sa klupe dobilo...

Kontrola nam je prišla, i devojka je rekla da mrzi kontrolore, dodavši kako u tome nije jedina. Kontrolor je malo ustuknuo, a onda se obratio meni. Odgovorih mu mrko kako i ja mrzim kontrole. Sad već vidno uznemiren, kontrolor je prošao do vrata i sačekao da autobus stane na sledećoj stanici, a onda izašao ne naplativši nam kaznu. Još tri stanice smo proveli zajedno u autobusu, kada ga je devojka, od kontrole podjednako mrka kao i ja, napustila. Krenuo sam za njom. Pratio sam je, održavajući razmak među nama, mrmljajući u sebi kako mrzim i praćenje i razmake, pažljivo je ispratio do sledeće stanice na kojoj je zastala pred redom vožnje. Kiša je još uvek padala, a ni ova stanica nije imala pečutku. Stala je pored nekog mladića namrštena, i rekla mu kako mrzi kišobrane, kišu, autobuse, stanice, a od danas i pečurke. Mladić ju je pogledao i teleći se nasmešio.

„Mrzim teleće osmehe. Šta se keziš koji kurac, mrzim kada se neko kezi bez razloga“.

Mladić je skinuo osmeh sa lica i pružio joj ruku predstavivši se kratko – Pera. Rukovala se sa njim, a onda oplela:

„Mrzim kada mi neko nepoznat pruža ruku, a još više kada mu je stisak kao tvoj, ljigav, sluzav, mlitav, mlohav, kao da sam puža golaća stavila u šaku, razbalavio si se, a još ti je i ruka mokra“.

Mladić se okrenuo i zaputio izgleda peške jednu stanicu, ostavivši je da pizdi za sobom.

„Kako sam glupa“!

Nasmešio sam se i telećim osmehom joj prišao mokar već do gole kože rečima - volim kišu. Baš si lepa.

*

Ribizle na dlanovima

Sedela si pod hladom oraha u bašti, dok sam ti pevao uz pratnju na gitari:

“Pa se privi tik uz mene
I zapjevaj
Ako znaš
Ooooo
Bilo što”.

Pridružila nam se baka koja me je podigla sa stolice, a ja sam otrčao do kuće da joj donesem ono što samo se dogovorili, ostavivši gitaru naslonjenu o tvoju stolicu.

Čekala si me sa malim kasetofonom u krilu marke Pilips, lošom imitacijom koju su mi roditelji kupili na buvljaku kada sam imao 12 godina. U tom periodu sam nabavio celokupnu diskografiju benda Azra na kasetama, koju dan danas imam. Sećam se, audio kasete su nasledili audio diskovi, njih mp3 diskovi, njih dvd mp3 diskovi, blue ray, hard diskovi,... Azru otkrih tek sa 12, do tada vrteći samo Balaševića, Čorbu i Dugme.

Tog dana smo u bašti, moja baka i ja, trebali osigurati ribizle, koje su tek počele da zriju, od čvoraka, fazana i svraka, ptica koje su naselile uparloženi voćnjak pored naše bašte. Komšijinu parcelu niko nije već neko vreme kosio i obrađivao, tako da je obrasla korovom ličila degradacijom na šikaru. Kako bi koja ribizla počela da sazreva, tako bi neka od ptica ušla u baštu, čvoknula plod, i pobegla kao da zna kako je uradila nešto loše. Baka, kao i svaka baka, puna iskustva, znala je svakakve drangulije, što potrebne, što nepotrebne, pa je zatražila od mene trake kasete, jer su one, kako je rekla, najbolja odbrana od ptica. Tako da sam otišao po kasete, a ti si ostala sa bakom, gitarom i kasetofonom, pod hladom oraha, najvećim drvetom na našoj strani njiva.

"Znaš šćero", počela je baka, "sve biljke vole muziku. Malo ćemo braniti sa trakama, malo ćemo im puštati muziku, i biće to sve dobro. Samo da ovaj moj klippan ne donese neke njegove drekavce, padavičare-metalce, oni će poplašiti ne samo ptice, već i same ribizle, pa će početi da otpadaju brze nego i kljun ptica do njih stigne".

A onda ti je pružila na spojenim dlanovima par ribizla izčapanih.

"Vidi, i ptice su postale kao ljudi. Ne znam ko je od koga učio, životinje od ljudi, ili obrnuto, ali, vidi, samo čapnu i ostave, fine pernate spodobe, pa krenu dalje, uništavaju, umesto da se lepo posluže samo koliko im treba. Životinje, ljudi, isto je to, samo su ljudi mnogo veće prokletinje".

Slušala si je ozbiljna, a onda se nasmejala videvši me kako vučem kesu punu audio kasete.

-Azra! Bako, ako se ovo ne sviđa ribizlama, ne znam šta će. Ovde su svi albumi.

Baka me je skeptično gledala, zavukla ruku u kesu, i izvukla prvi album iz 1980. imena „Azra”.

"Ovu traku ćemo obmotati oko čokota".

-Da l' si luda Bako, to je prvi album, najbolji. Taj je da biljke rastu bolje. Nije Štulić prolupao prvim albumima, već poslednjim. Ovu ćemo pustiti, da ribizlama pospešimo razvoj. A evo ti ovaj, "It ain't like in the movies at all", iz 1986. Trostruki, tu imaš traka za tri bašte. Slušaj šta je moje godište:

„Da li lažem kada kažem
da je sreća u tri stvari
u dobroj ženi, gitari
i bogatom tati“...

-Eto, dobra žena, gitara, dva od tri, ja srećan.

Pogledala si me, izvadila kasetu, gurnula u nju mali prst, i premotavši je, pošto premotavanje na kasetofonu nije radilo, osmehom na licu pustila:

„I uvijek sanjam
tople usne žene
kako me ljube
kako me ljube“

A meni se učinilo da na bakinim spojenim dlanovima i isčapane ribizle počinju zdrav rast...

*

Ljubav

Bio je miran. Njegova ćelija je vonjala, jer se tek iskenjao, obilno, u poslednje vreme mu se hrana u kantini ne sviđa. Valjda se profinio poslednjim željama pred smrt. Čekao je kao da je sve to normalno, sam sa sobom pomiren da je uradio pravu stvar. Kucanje na vratima i otvaranje malog prozorčeta ćelije sa rešetkama je učinilo samo da mu se ugao usne nasmeši.

„2453! Spreman si da primiš sveštenika“?

-Bio spreman ili ne, isto mi je.

Sveštenik je ušao, i prvo čega se njegov pogled zakačio bila je bela kragna košulje koja je štrčala iznad revera mantije. Setio se beline njenih zuba, i bilo mu je drago... ljubav...

„Obično osuđenici na smrt zatraže svešteno lice, ti nisi tražio, pa su me tebi dodelili. Želiš nešto reći, ispovediti se“?

-Ne.

„Kopka me, kao čoveka, zašto si je ubio“?

-Voleo sam je.

„To je razlog da joj razbiješ i isčupaš dva prednja zuba? Tako se ponaša prema ljubavi? To je dokaz da je voliš? Ljubav se na spavanju uguši jastukom stavljenim preko glave“?

-Perjani je bio, nežno sam je ubio, nije se mučila.

„Nije je bolelo kada si joj smrskao zube“?

-Ne očekujem da me iko shvati. Za mene ljubav... nisam se čuvao za nju ovolike godine... Ona mi se svidela odmah, ali... ona je imala... bila je lepa, saletali su je drugi muškarci, nisam to mogao da gledam. Ljubomorani sam, smrtno“...

„Da li je ona kriva za to“?

-Naravno da jeste, zašto je bila toliko lepa? Ko joj je dozvolio?

„Ali ona nije to tražila, nije“...

-Urađeno je šta je urađeno, i kada bih opet imao priliku... isto bih sve uradio.

„Reci mi bar zašto obe jedinice zuba, zašto baš njih? A onda, što se tiče mene, stoko, crkni, bolje i ne zaslužuješ“!

-Baš zato, jedinice, prvi zubi. Broj jedan je u njenom životu, u svakom pogledu, bio rezervisan za mene. A i ona je pristala kada sam joj objasnio. Mnoge žene ne osete ovoliku ljubav ni na tren, pa život protraće. Žena bez velike ljubavi... to je kao ti bez krsta, osakaćena osećanjem bezvrednosti, jer nikom toliko ne znači. Mnoge bi pristale biti na njenom mestu, većina. Još je zub muškog roda! Bila bi kurva da ima jedinice! Razumela me je, dala mi odobrenje.

„Zašto si je onda ubio“?

-U jednom trenutku sam osetio da je volim više od života, a jedino više od života na lestvici su bolest i smrt. Bolest joj nisam mogao dati, suviše bi me ubilo da se muči i na jedan način koji izuzima mene. Zato sam joj dao smrt. Predao sam se odmah. I sada čekam smrt koja je jedna jedina, umirem za nju, prvi i poslednji put.

„A drugi životi“?

-Ako ih ima, pratiću je, ili naći baš u svakom, ona mi pripada, kao i što ja pripadam njoj.

"Ne kaješ se"?

-Ne, za ono što volim i uradim iskreno ne osećam kajanje.

„Svet će biti bogatiji kada odeš“.

-I smrt će biti bogatija, kada ljubav već ne razumete na ovom svetu.

*

Običan dan u Edemskom vrtu...

"Adame, uberi mi jabuku".

-Ne, šta će nam kad smo upravo jeli grašak sa knedlama, omiljeno nam jelo.

"Nisam rekla "uberi nam", već "mi". Nego, nema veze, i ovako ti to ne bi razumeo".

-Ali najeli smo se.

"Šta te košta da mi je ubereš"?

-Ne! Još smo nakon graška jeli i grčke baklave po receptu sove kojoj juče dadasno ime. Kakav će ukus jabuke biti nakon baklave?

"Adame, ljubavi, učini to za mene, uberi mi jabuku. Molim te, meni za ljubav. Zamolim te jednu stvar, i ti ni to ne možeš".

-Jednu stvar? Sve vreme ideš po kući kao furija i nešto roncaš. A i oprali smo zube nakon ručka. Znaš i sama kakav je ukus hrane nakon paste za zube.

"Adame, smesta da si ustao i ubrao mi tu jabuku"!

-Posle ću. Vidiš da sam legao nakon ručka da mi se malo slegne.

"ADAME! Lenčugo! Čistim, sklanjam, kuvam, perem! A ti, šta ti radiš?!?!? Uberi mi jabuku"!

-Šta je sa tobom i tom jabukom? Rekao sam da ću posle.

"Adame! Ti mene ne voliš".

Eva je briznula u plač.

-Evo, draga, prelepa si danas, vidi kakava ti je kosa, to lišće ti savršeno stoji. Što ne bi izašla pod to drvo jabuke i pogledala novu jesenju kolekciju. Eno, lišće je počelo da opada, i cene padaju. Sigurno ima nešto jeftino na akciji.

"Adame, Stoko! To mi je hvala? Za sve što radim za tebe?!?!? Ustaj i uberi mi prokletu jabuku"!

-Ali upravo počinje utakmica na televizoru.

"Adame! Rekla sam ti da izbaciš đubre, odugovlačio si dok ga sama nisam izbacila. Rekla sam ti da ideš u lov, jer već tri dana jedemo grašak sa knedlama koji ti voliš, ne ja, jer te mrzi da loviš svaki dan. Rekla sam ti da okopaš baštu, rekao si samo da pročitaš novine, sama sam je okopala, jer je nakon novina na red došla Biblija koju svako malo čitaš. Sjebala mi se motika, pitala sam

da mi je popraviš, rekao si - samo da pogledaš vesti. Sama sam je popravila. Rekla sam ti da upališ šporet i staviš vodu za grašak, nisi to uradio. Idi mi uberi jebenu jabuku"!

-Vidiš da si sve sama mogla, ili odustala od toga što si tražila, tako ti uvek. Mnoge stvari od navedenih i ne moramo da radimo, možemo bez njih. Tako i za ovu jabuku, u ovom trenutku si zapela za nju, za minut ćeš već naći nešto drugo, zabuniti se, i nećeš ni znati da jabuka postoji, i da ti je uopšte trebala. Evo, sada da ustanem, dok ti je ne uberem, zaboravićeš i za šta ti je trebala. Tvoj problem je što se rasplineš, počneš osam poslova, i pojma nemaš ni šta si počela, a šta završila. Ok, luda si, razumem, ne drži te mesto, imaš pundravce u dupetu, ali nemoj mene uvlačiti u svoja sranja. E jedva čekam da uvedemo kablovsku. Čuo sam od Jelena, koji je uveo prošle godine, da postoji taj neki broj SBB-a, koji da njegovoj Srni kad poludi, ona nazove tehničku podršku kablovske, izdere se na njih, i posle bude mirna kao bubica, i ne dere se na njega. Samo da se dokapam tog broja, pa možeš zvati i bez uvođenja kablovske, otkud oni mogu znati da li smo pretplatnici... Samo... Bambi mi ne liči na Jelena, a Srna se osrnila baš u tom nekom periodu kada su Jelenovi imali najviše poseta servisera SBB-a... kad razmislim, i bolje da ne uvodimo kablovsku...

"Idi mi uberi jabuku, magarčino! Ostaviću te"!

-Da, i gde ćeš onda? Sa kim? Ko će biti glava tvoje pećine? Idi ako imaš boljeg.

"Bože, gde nađoh ovu budalu? Baš u njega da se zaljubim, i trpim ga ovakvog? Glava pećine? Vidiš onu sekiru na panju? Ako mi bude trebala glava nove pećine, odseći ću tvoju, i odneti je u tu novu! A to bi ti, da ja odem, a ti dovedeš neku kurvu?!?! Konjino! Idi mi uberi jabuku"!

-Da, sa magarca na konja, napredujem, a vidim prestala si i da plačeš. Konstantno me hvataš na suze. Draga, oguglao sam na njih, dugo smo već zajedno. Ha, sad i da hoću, ne mogu do drveta. Vidi, četiri je sata, dogovorio sam se sa Bogom da odemo na pivo.

"Da, samo pivo, nikad nisi kući, majmune. A ja, šta ću"?

-Evo, sutra ti mogu uloviti medveda, ili lisicu, nabacićeš novo krzno, to će te malo smiriti. Ili ću ti kupiti neki nakit u juvelirnici "Kod Gavrana", to uvek upali. Ili ti nabaviti novi otvarač za konzerve, nekog mladog dabra koji još nije istupio zube na grickanje drveća za pravljenje brana. Ili ti dati pare da kupiš neku tašnicu, ili cipele. Ako ne možeš čekati da ti ulovim sutra neko krzno, tu ti je koplje, strela, nož, idi sama, pa ulovi, oderi, uštavi,... Ili idi uhvati neku novu, bezimenu životinju, pa joj daj ime, voliš ta sranja, da se pitaš, da odlučuješ,...

"Poslednji put te pitam - znači nećeš da mi ubereš jabuku"?

-Zašto ti je toliko važna ta jabuka? Zašto nisi sad rekla, na primer, donesi mi vode sa izvora, ili idi u lov, ili idi u baštu,... zašto je toliko baš sada važna ta jabuka? Zašto?!?!? ZAŠTO?!?!?!

"Nije poenta u jabuci, već bilo čemu. Ne voliš me više. Nisam ti privlačna kao nekad? Da, zbog kilaže? Šta da radim kad imam teške kosti. Celulit mi se pojavljuje, bore oko očiju i usana su krenule. Ovo je tek početak. Šta će biti sutra kada se rastresem, nagarbam, kad krenu slave

životinja u šumi, znaš i sam kako dobro kuva Rakunica Mica. Šta će biti kad izgubim na lepoti, šta, Šta, ŠTa, ŠTA"!?!?!?

Eva je zaplakala tako glasno, počevši da histeriše, da Adam nije više mogao da je sluša. Izašao je iz pećine, došao do drveta, ubrao jabuku, doneo joj je, i rekao:

-Evo ti jabuka, jebala te jabuka!

"Hvala ljubavi. Mogla bi neku pitu da nam razvučem"?

Zadovoljna se nasmejala, i počela da mesi testo razvlačeći ga oko kamenog stola.

*

500 dinara

U Knez Mihajlovoj je nekada važila uredba o zabrani narušavanja reda i mira sviranjem nakon 19h. To beše bezmalo dom kulture. Danas su već neka druga vremena...

Pre neki dan sam krenuo na koncert za koji sam kupio kartu. Samim silaskom iz busa, na Zelenjaku, začuo sam muziku koja mi se svidela. Mislila da tuče sa zvučnika nekog od kioska brze hrane, ušao sam u podzemni prolaz, i zastao pred sjajnom izvedbom Nirvanine pesme - Something in the Way. Duo mladića, jedan je sedeo na bubnjiću i udarao u njega, dok je drugi svirao gitaru i pevao. Usledile su Dajre Smak-a, Bob Dylan-a Nort country blues... Za vreme interpretacije Dylan-ovog načina pevanja, prislonivši usnama instrument prdežar (duvački instrument napravljen od plastike koji proizvodi zvuk sličan prdežu), koji "raf" niže u prolazu, cvikeraš je prodavao gaće "tri skoro za free" i besomučno pokušavao da nađe u mobilnom telefonu pesmu Jašara "Jednoj ženi za sećanje dugo", željom da impresionira krezubu prodavačicu milka čokoladica pored njega, koja verovatno navija za klub Partizan svim svojim osmehom. Dok se još Dylan nije završio, cvikeraš je iznerviran, našavši pesmu i nemogavši da je jasno čuje (kreza mu je već dala pedalu, ako ne i ceo bajs), rekao na glasniju izvedbu Bob Dylana:

"Kao moje dete kući, prvo je kukao, a sada i prdi"!

Nakon sam Dylan-a odslušao, sklopih oči, a na taj način prizvah trenutno najdražih mi par pesama koje bih voleo da čujem u izvedbi ova dva muzičara. Bubanji je pratio Woven Hand - Sparrows Falls, 16 Horsepower - American wreeze, Nick Cave - The Carney, Lana Del Ray - Summertime sadness, Bauhaus - She's in parties, Chinawoman - Party girl, Dead Can Dance - Death will be my bride, White Noise - Love without sound, Fink - All cried out, Lou Reed - Perfect Day, Peter Hammill - The Birds, Sting - Shape of my heart, Calexico - Victor jaras hands,... Kada sam otvorio oči, završavali su sa neverovatnom izvedbom pesme nepravedno zapostavljenog, malopoznatog u nas, benda Zoster, tekstem:

"Ko sam ja da kradem tuđu muku i sne"...

Dva muzičara su podelila novac šifrom: "Taman za pivo".

Pogledao sam na sat, vreme je "izgubljeno" nikad bolje, pomislih. Moj koncert je skoro počeo. Ništa, rekoh sebi, kada sam već jahao od kuće do grada, hajde da malo prošetam, znajući kako u Knezu često ima sviraca. Nisam poneo svoj instrument, pa danas neću uzeti ni dinar, ali sam poneo žice za gitaru, preko kojih prelazih prstima u torbarskom džepu svoje dukserice sa kapuljačom. Kako muzičari često nazivaju svoje pesme decom, nasmeših se mišlju da sam kengur koji upravo miluje svog potomka u torbici topline, iz koje je već krenula neka nova melodija. Zabavljajući prste, odlučih da ću celo večer živeti od zvuka drugih, nadajući se da je danas dobra postava u Knezu, lakše će mi pasti ovaj moj "slobodan dan". Osetio sam krčanje creva, koje se ulilo u prvi zvuk uličnog harmonikaša na kog sam naleteo, tako da je sve počelo postajati muzika, kao i što je moja glad za hranom postala glad za zvucima. Harmonikaš je razvlačio kompoziciju koju je na svadbi u filmu Otac na službenom putu razvlačio mali Perhan. Dobar početak, rekao sam poluglasno, na šta se nastavio još jedan slušalac pored mene:

“Nije početak, dečko svira već dva sata”.

I njegove reči postade još jedna pritoka muzici, iz koje se, završetkom kompozicije, i malom pauzom, izlila moja glad. Bar da imam kraj sebe violinu, glad ne bih ni osetio...bacih misli na pašu, jer nakon jahanja treba tog konja i namiriti, već kod fontane - tri violine i čelistkinja. Čarobne izvedbe klasične muzike u malo mahnitijem aranžmanu. Oko njih gomila ljudi. Izdvojih iz gomile dva blizanca koja su stala da slušaju ispred violinista, i u tom momentu dve violine koje su istupile i inspirisane svirale kao jedna. Gledao sam u šešir, dvadesetice, pedesetice, maksimalno stotka koja. Tako malo para za kulturu i umetnost, a ovamo je i jedan pas zalajao i od ugođaja se od sreće popiškiro na nogu čelistkinje, verovatno se pitajući zašto ona jedina sedi skoro nepomično (ono što je nepomično je svakom psu savršeno za obeležavanje teritorije). Tri džangrizavca, matorca u najboljim godinama za smrt, su kenjala kako je jedna nota promašena. Kome se jebe za tu jednu notu, mislim se, deca su ovo.

“During the war smo od profesora po prstima gudalom dobijali za svaku promašenu notu, a vidi, ova nezainteresovana omladina još aplauz dobija”.

Naravno, tu su i kinezi za slikanje. Libertango, krupna suza mi se već uveliko slivala licem. Ima li neko, negde, nešto, za nekoga... misli su mi letele dok sam se ježio na svaki pogođen ton. Gledalište je naraslo do recimo dvestotinjak ljudi. Kako je završena poslednja pesma, čelistkinja je, valjda da i ona malo protegne noge, krenula sa šeširovom da skuplja novac. Bog’te, pomislih, pa ova je veći mađioničar od mene. Obično kada uđem u neku sobu, sve devojke nestanu, samo je čelistkinja imala veću magiju, kako je ustala i krenula sa šeširovom, nije prošlo ni pet sekundi, a celo gledalište je počelo da zvižduće, kao svi se odjednom setiše kako imaju neka neodložna posla, i kako već uveliko negde kasne. U rukama sam držao kartu od koncerta na koji nisam otišao, a novčanik prazan. Prišao sam joj i dao kartu:

“Još uvek možeš stići na par kompozicija, ako požuriš”.

Nasmešila se.

Put me je vodio novom “koncertu”. Nastavio sam ulicom odvučen Ventures-ovom melodijom Scat in the dark. Ventures-ove godine i ispucale ruke, bore na licu koje nije sposobno za osmeh, savršeno su bile prekrivene sedom kosom praćenom požutelim krajevima od duvana. Među usnama nezaobilazna cigareta, Keruak, Ginzberg tip, ‘bem li ga, uglavnom neki od bitnika.

"Koja je ovo melodija? Seti se",

upita mladić devojku ispred, i njenim poljupcem inspirisan baci stotku svircu. Njen je pad u kofer od gitare, Bizmark, pardon Ginzberg, propratio pogledom kao pas što prati kost, već je u letu pretvorivši u vrućeg psa sa senfom. Možda nisam bio jasan, devojka jeste pala na ovaj gest mladića, ali ne u kofer, već u njegovo naručje, a u kofer sa novcem je upala stotka razgoropadivši se među već postojećim dvadeseticama i metalnim deseticama. Ovaj svirac je čak bio ocenjen i kečevima i dvojkama u metalu, verovatno neko nije voleo da mu sitnina zvecka po

džepovima, pa ih je nekoliko trenutaka ranije izručio cele. Za promenu, neko oduševljen, pomislio sam, i eto stotke.

Malo dalje me skameniše dva sklopljena instrumenta u jedan. Devojčica od nekih 13 godina je pratila violinom gitaristu. Nije me način izvedbe toliko privukao koliko tehnika, kojom su skidali pesme metal bendova koje sam slušao kao klinac. Melodija benda Metallica Sad but true je bila dovoljna da zastanem, i sačekam kraj i ovog koncerta. Evo i sada, kad sklopim oči, počinje sećanje - ježim se, moji nervni završeci se gube u rasponu od violine do gitare, gube se, ali ne nestaju, već plove magičnim nebom zvuka. Nekad sam... a sada opet. Lepo je setiti se i barem delimično biti ponovo deo treperenja Black Sabbath-a. Setih se mog prvog nastupa, Nothing else matters, za koju sam dobio prvu desetku u životu, u papiru, bio sam skoro pa brucoš sa jedinom 7 u indeksu, predmet Osnove animacija, tada napravih crtani film sa nadgrobnom pločom i rakom. Bila su dva ugravirana imena u ploči, dve slike, bilo je čekanje da se datum smrti druge osobe dopiše, jer je prva usamljena u porodičnoj grobnici patila. A ljudi prolaze, misli im se sudaraju kao što se sudaraju i oni sami. Pločnik ima čudne fugne, i svaki putnik se čuje u nekom ritmu. Pogledi zabrinuti, nasmejani, ljutnja, vedrina, bes, očekivanja, i sve potopljene ili puštene u plovību lađe. Kakva je ovo zemlja, zemlja u kojoj umetnik umire gladan na ulici samo zato što od onog što jeste ne može da preživi? Reke i reke ljudi, nekima se vide, nekima ne vide oči, emocije se gube u njima, svi se slivaju u ulice prolazom koji ih na trenutak sabija i čini istim. I onda, kako prođu taj zvuk, kreću na svoju stranu. Da li ih je ipak zvuk spojio? Još uvek prolaze, sitan, opušten hod. Zajedno. Razaznajem instrumente koji se poklapaju sa koracima, točkicama torbi, uzdasima, iscepanim delovima razgovora, pločnik ulice svira, nudi mi svoju simfoniju... ceo je orkestar preda mnom, svita velika kao moje srce u koje su umarširali svi ovi ljudi, svako postajući po neki ton. Šteta za nekog je lepota za drugog... Otvaram oči i vidim u sobi dva umetnika kako dele novac, tako malo "leba" za tako mnogo virtuoznosti. Otvorih im prozor, i odleteše u fasciklu sećanja pod nazivom "zapamtiti pod obavezno". Dobro je što nisam poneo svoj instrument...

Fazonom Finskog sastava Apocalyptica, samo zamenjenih instrumenata, sam krenuo dalje, i nakon par "nevažnih" i skoro praznih kaca za novac, zastao negde kod biblioteke, na kraju Kneza. Nešto malo drugačije, "cimbal stari"... samo što ovaj beše od mlađih, moje godište. Brzina i preciznost kojima je umetnik, za sigurno, pogađao žice, su me zavele. Setih se benda Taraf De Haidouks, odmah zamislih pored, recimo, sitar, Ravi Shankara, kad cimbalista umuče. Otvorih oči. Pored njega je stajalo par hromčića (romčića-dečkčića) naoružanih trubama i bubnjevima, trubači. Bubnjar je nekulturno oteo palice cimbaliste neuspelo pokušavajući da odsvira bilo šta. Sve što je uspeo je bila bahatost. Udarao je k'o mutav, i svakim udarcem krivio lice cimbaliste, koji se već spremao na batine, jer bi mu debakl njegovog instrumenta verovatno obezbedio gladnu ovu, a možda i narednu godinu. Zavukao sam ruke u džepove tražeći neko oružje da pomognem brojčano nadjačanom, ali sam avaj, poslednje iz džepova - kartu za koncert - dao za kulturu. A onda se setih, pozadi, u džepu farmerki, je SOS novčanica od 500 dindži, koja se koristi samo u najvećoj nuždi, a ovo je sigurno ta. Izvadio sam petstoticu i prišao vidno iznerviranoj čerzi rečima:

"Znate li onu"...?

Bubnjar mi je zubima istrgao iz ruku novčanicu. Trubač je zatrubio, i iz ogromnog otvora trube krenuše kapljice izmešanog znoja sa pišaćkom. Krenula je buka, udaranje, duvanje, puhanje, pućkanje. Narod okolo počeo da vrišti, deca počeoše da se bacakaju, igraju, kolo se povelu i razvezlo, vezavši ukus mnogim tišinama nevidljivom vrpcom neukusa, toliko veselo, samo neka je veselo.

"Za Boga i narod, sa verom u njega",

viknu ciganin, i zacakli mu zlatan zub. Pridruži se mojoj petstotici i širok, verovatno gastarbajterski osmeh, koji je "preuzeo" muziku, izvadiivši svežanj 'iljadarki rećima:

"Hajde svi da zapevamo onu našu staru"...

Moja pesma od 500 dinara je progutana nakon pola minuta trajanja novčanicom od 10 evra, koja je tek bila zagrevanje. Bubnjar je počeo da je žvaće, ne bi li je progutao pre nego zapeva. Cimbalista je promrmljao nešto tipa:

"Cimbal, žice, palićice, cimclice, malo ću odmoriti".

Zapalio je cigaretu i blago se nasmejao, prišavši i zapalivši cigaretu bubnjaru čerge koji nije čuo od već prevelike buke:

"Puši" (uz izostavljeno "ga").

Stao sam pored cimbaliste koji mi se zahvalio za pomoć rećima:

"Ma batine bih preležao, ali da su mi uništili instrument... Hvala ti."

Obližnji saksofonista je započetom bukom, videvši kraj svog "radnog dana", odlažio instrument u kofer, i zapalivši cigaretu nam prišao. Pogledima smo se složili:

"A sad malo oni".

Gitarista, koji je od jutros "na poslu", pogledao je u svoju akustičaru, onda i u današnji pazar, a zatim nam prišao:

-Imate li šibicu?

Odgovorili smo mu svi uz glas:

"Odmor da prekратиš cigaretom"?

-Ma kakvi, treba mi da zapalim gitaru, i ovako mi ni od kakve koristi nije, kupiću trubu, ili bubanj.

“Eeeee, za to moraš biti i manjina u ovoj zemlji, jer manjina niti plaća porez, niti socijalno, ovde ko nema ništa, i ne plaća ništa, zato ja sve svoje sa sobom nosim”,

namignuh mu i izvadih žice iz džepa.

-Još jedna gitara? Moje saučešće, kolega. Znaš za šta su dobre te žice? Nađeš neko lepo, mirišljivo, tek procvetalo drvo, proleće je. Prebaciš žice preko jedne jače grane, napraviš omču, a onda gledajući u nju se opametiš, pojedesh svoje snove, ponos, ljudskost, lepo vaspitanje, kulturu i ljubav za ručak, i ili se obesiš, ili kreneš da gaziš ljude oko sebe na putu ka svom uspehu.

Ko god je imao šta od novca dao je, i čerga se pokupila sa sve punim ustima zlata i kajlama oko vrata. Ostali muzičari su se složili čim su im dogorele cigarete:

“Koncerti su završeni za danas. Više od kulture za sledeći put”.

Počeli smo da pričamo, ispostavilo se da ne bi bila loša ideja napraviti bend ovim čudnim sklopom instrumenata. Sutra dan smo sačekali da tri violine i violončelo završe, a zatim, i svi zajedno, violina i gitara.

U nas neke zvezde se pale, neke se gase, a neke su se već davno ugasile, kako kad. Često tu i slučajnost sa srećom uzme dosta uloge. Ako si na pogrešnom mestu u pogrešno vreme... možda bih i sačuvao onih 500 dinara, možda i uživao u koncertu za koji sam imao kartu, a možda... je upravo ovo ta slučajna stanica na kojoj je voz stao, a ja iz njega istrčao pogledom kroz prozor, videvši nešto što mi se mnogo svidelo, u pretvaranju sadašnjosti u budućnost...